

4 aprilie – 10 aprilie

Originea Bibliei

Textul de memorat: „De aceea mulțumim fără încetare lui Dumnezeu că, atunci când ați primit Cuvântul lui Dumnezeu, auzit de la noi, l-ați primit nu ca pe cuvântul oamenilor, ci, așa cum și este în adevăr, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu, care lucrează și în voi, care credeți.” (1 Tesaloniceni 2:13)

Modul în care percepem și înțelegem originea și natura Scripturii are un impact major asupra rolului pe care Biblia îl are în viața noastră și în biserică. Felul în care interpretăm Biblia este influențat și modelat în mare măsură de înțelegerea procesului revelației și inspirației. Când vrem să înțelegem corect Scriptura, în primul rând trebuie să ținem seama de modul de interpretare pe care îl găsim chiar în ea. Nu putem studia matematica cu ajutorul metodelor empirice folosite în biologie sau sociologie. Nu putem studia fizica folosind aceleași instrumente ca pentru istorie. Nici adevărurile spirituale ale Bibliei nu vor fi cunoscute și înțelese corect prin metodele ateiste care abordează Biblia ca și cum Dumnezeu nu ar exista, ci modul în care interpretăm Scriptura trebuie să ia în serios dimensiunea divino-umană a Cuvântului lui Dumnezeu. De aceea, ca să putem să o interpretăm corect, noi trebuie să abordăm Biblia cu credință, nu cu scepticism sau îndoieli metodologice.

În această săptămână vom studia câteva aspecte fundamentale ale originii și naturii Bibliei care ar trebui să aibă impact asupra modului în care o interpretăm și o înțelegem.

Duminică, 5 aprilie – Revelația divină a Bibliei

1. Ce spune Petru despre originea mesajului profetic al Scripturii? 2 Petru 1:19-21

Apostolul Petru spune că profeții au fost insuflați de Duhul Sfânt în așa măsură, încât conținutul soliei lor era de la Dumnezeu. Nu ei au inventat mesajul. Mesajul profetic al Bibliei nu are la bază „basmе meșteșugit alcătuite” (2 Petru 1:16), ci este de origine divină și de aceea putem afirma că este adevărat și demn de încredere. „Oamenii sfinți ai lui Dumnezeu au vorbit, mânați de Duhul Sfânt” (vers. 21, NKJV). Dumnezeu a fost la lucru în tot procesul de revelație prin care le-a făcut cunoscută voia Sa oamenilor aleși.

Comunicarea verbală directă între Dumnezeu și anumiți oameni este un adevăr de netăgăduit al Scripturii. Tocmai de aceea Biblia are o autoritate specială, divină, și noi trebuie să luăm în considerare elementul divin atunci când interpretăm Scriptura. Deoarece Dumnezeul nostru sfânt este Autorul suprem, cărțile Bibliei sunt pe drept numite „Sfintele Scripturi” (Romani 1:2; 2 Timotei 3:15).

Ele au fost date și cu scop practic - sunt de folos „ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (2 Timotei 3:16,17).

Noi avem nevoie de ajutorul Duhului Sfânt pentru a putea aplica în viața noastră ce ne-a descoperit Dumnezeu în Cuvânt. Petru spune că interpretarea Cuvântului divin descoperit al lui Dumnezeu nu ține de păreri personale. Noi avem nevoie de Cuvântul lui Dumnezeu și de Duhul Sfânt pentru a-i înțelege corect sensul.

Scriptura spune: „Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi proroci” (Amos 3:7). Termenii biblici pentru „revelație” exprimă ideea că acum este descoperit, sau dezvăluit, și astfel este făcut cunoscut ceva ce înainte a fost ascuns. Ca oameni, noi avem nevoie de această descoperire, pentru că suntem ființe păcătoase, despărțiți de Dumnezeu din cauza păcatului și, în consecință, dependenți de El pentru a afla care este voia Lui.

Uneori ne este greu să ascultăm de învățăturile Bibliei chiar când credem în originea ei divină. Ce s-ar întâmpla dacă am ajunge să nu ne mai încredem sau să punem la îndoială originea ei divină?

Luni, 6 aprilie – Procesul inspirației

Deoarece Dumnezeu se folosește de limbaj pentru a le descoperi oamenilor voia Sa, revelația divină poate fi scrisă în cuvinte. Biblia este rezultatul descoperirii adevărului Său prin lucrarea Duhului Sfânt, care transmite și păstrează mesajul lui Dumnezeu prin instrumente umane. Tocmai de aceea ne putem aștepta să existe acea unitate fundamentală pe care o vedem în toată Scriptura, de la Geneza la Apocalipsa (compară Geneza 3:14 cu Apocalipsa 12:17).

2. Ce ne spun următoarele versete despre inspirația Scripturii? 2 Petru 1:21; 2 Timotei 3:16; Deuteronomul 18:18

Toată Scriptura este de inspirație divină, chiar dacă nu toate pasajele ne inspiră la fel de mult sau nu toate ni se aplică nouă astăzi (de exemplu, secțiunile despre sărbătorile ebraice au fost inspirate, deși nouă nu ni se cere să le păstrăm și astăzi). Totuși, trebuie să învățăm din toată Scriptura, chiar și din acele părți care nu sunt ușor de citit și de înțeles sau dacă nu ni se aplică nouă astăzi în mod specific.

De asemenea, nu tot ceea ce este scris în Biblie a fost descoperit direct sau în mod supranatural. Uneori, Dumnezeu i-a folosit pe scriitorii biblici care au cercetat cu grijă anumite lucruri sau au folosit documente existente (vezi Iosua 10:13; Luca 1:1-3) pentru a transmite solia Sa. Dar, chiar și așa, toată Scriptura este inspirată (2 Timotei 3:16). Tocmai de aceea Pavel afirmă că „tot” ce a fost scris a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin „răbdarea și încurajarea date de Scripturi, să avem nădejde” (Romani 15:4, NTR).

„Biblia arată către Dumnezeu ca autor al ei; cu toate acestea, a fost scrisă de mâini omenești și, în variatele stiluri ale diferitelor ei cărți, ea prezintă caracteristicile numeroșilor ei scriitori. Adevărurile descoperite sunt toate «insuflate de Dumnezeu» (2 Timotei 3:16), cu toate acestea, sunt exprimate în cuvinte omenești.” - Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 5

Astăzi sunt mulți cercetători care neagă autoritatea divină a multor părți din Biblie și resping chiar învățături esențiale - creațiunea, exodul, învierea. Cum putem evita să ajungem în această situație?

Marti, 7 aprilie – Cuvântul scris al lui Dumnezeu

3. Citește Exodul 34:27. De ce i-a cerut Dumnezeu lui Moise să scrie aceste cuvinte și nu doar să le rostească înaintea poporului? Care este avantajul evident al Cuvântului scris?

Dumnezeul care vorbește și care a creat limbajul omului îi înzestrează pe cei aleși să comunice adevărurile descoperite prin revelație divină și gândurile de inspirație divină într-o manieră demnă de încredere. Tocmai de aceea nu este o surpriză să descoperim că Dumnezeu le-a poruncit scriitorilor Bibliei încă de la începuturi să transmită învățăturile și descoperirile Sale în scris.

4. Ce ne învață textele de mai jos despre revelația scrisă? Exodul 17:14; 24:4; Iosua 24:26; Ieremia 30:2; Apocalipsa 1:11,19; 21:5; 22:18,19

De ce a poruncit Dumnezeu ca soliile Sale descoperite și inspirate să fie scrise? Răspunsul evident este ca să nu le uităm ușor. Cuvintele scrise ale Bibliei sunt un punct de referință constant care ne îndreaptă spre Dumnezeu și spre voia Sa. De obicei, un document scris poate fi păstrat mai bine și poate fi mai de încredere decât un mesaj oral, care trebuie repetat din nou și din nou. Cuvântul scris poate fi copiat și recopiat și, astfel, făcut accesibil mai multor oameni decât dacă ar fi doar rostit. În cele din urmă, dacă ne aflăm într-un anumit loc și într-un timp anumit, putem vorbi unui număr limitat de persoane, dar ce este transmis în scris poate fi citit de nenumărați cititori în diverse locuri, chiar pe mai multe continente, și poate fi o binecuvântare și generații mai târziu. Iar acolo unde sunt oameni care nu știu să citească, alții le

Studiu Biblic, Trim. II, 2020 – Cum să interpretăm Scriptura

pot citi cu glas tare un document scris.

Miercuri, 8 aprilie – Hristos și Scriptura

5. Ce asemănări putem observa între Isus, Cuvântul lui Dumnezeu făcut trup, și Scriptură, Cuvântul scris al lui Dumnezeu? Ioan 1:14; Ioan 2:22; Ioan 8:31,32; Ioan 17:17

Există o paralelă între Cuvântul lui Dumnezeu care S-a făcut trup, Isus Hristos, și Cuvântul scris al lui Dumnezeu, Scriptura. După cum Isus a fost conceput în mod supranatural prin Duhul Sfânt, dar născut din femeie, și Sfânta Scriptură este de origine supranaturală, dar transmisă prin ființe omenești.

Isus Hristos S-a făcut om în timp și spațiu - a trăit într-un timp și într-un loc anume. Totuși, acest fapt nu l-a anulat divinitatea, nici nu l-a limitat la o anumită perioadă istorică. El este singurul Răscumpărător pentru toți oamenii, din toată lumea, din toate veacurile (Faptele 4:12). Sfânta Scriptură a fost dată într-un timp și o cultură anume. Nici ea nu este condiționată sau limitată la un timp sau un loc anume, ci se aplică tuturor oamenilor, în întreaga lume.

Când i S-a descoperit omului, Dumnezeu S-a coborât la nivelul omului. Natura umană a lui Isus avea toate limitările omenești și efectele a patru mii de ani de degenerare. Cu toate acestea, El a fost fără păcat. Tot așa, limbajul Scripturii este un limbaj omenesc, nu un limbaj „desăvârșit, supraomnesc” pe care nimeni nu îl folosește sau pe care nimeni nu îl poate înțelege. Deși fiecare limbă are limitele ei, Creatorul omenirii, care este și Creatorul limbajului, este în stare să își comunice voia Sa ființelor omenești într-o manieră demnă de încredere, fără a ne induce în eroare.

Desigur, orice comparație are limitele ei. Isus Hristos și Sfânta Scriptură nu sunt identici. Biblia nu este o întrupare a lui Dumnezeu - El nu este o carte. Dumnezeu în Isus Hristos S-a făcut om. Noi iubim Biblia pentru că ne închinăm Mântuitorului proclamat pe paginile ei.

Biblia este o unire divino-umană inseparabilă și unică. Ellen G. White a văzut acest lucru foarte clar când a scris: „Dar Biblia, cu adevărurile ei date de Dumnezeu și exprimate în limbajul oamenilor, ne prezintă o unire a divinului cu omnescul. O astfel de unire a existat în natura Domnului Hristos, care era Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului. Acest lucru este adevărat cu privire la Biblie, tot așa cum a fost adevărat și cu Hristos, căci «Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi» (Ioan 1:14).” - Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 5

Joi, 9 aprilie – Biblia înțeleasă prin credință

6. De ce este atât de importantă credința pentru a-L înțelege pe Dumnezeu și Cuvântul Său? De ce nu putem să Îi fim plăcuți Lui fără credință? Evrei 11:3,6

Orice cunoaștere adevărată se realizează în contextul credinței. Încrederea fără rezerve a copilului față de părinții lui îl ajută să învețe lucruri noi. Relația aceea de încredere îl călăuzește pe copil să învețe aspectele de bază, fundamentale ale vieții și ale dragostei. Cunoștința și înțelegerea sunt rezultatul unei relații de încredere și iubire.

Tot așa, un muzician bun interpretează o piesă muzicală foarte bine atunci când nu are doar aptitudinile tehnice necesare pentru a cânta la un instrument, ci și dragoste față de muzică, față de compozitor și de instrument. Putem afirma că nici noi nu înțelegem Biblia corect atunci când o abordăm cu scepticism sau având îndoieli metodologice, ci doar când venim cu un spirit de iubire și credință. Apostolul Pavel scria: „Și, fără credință, este cu neputință să fim plăcuți Lui!” (Evrei 11:6). De aceea, este vital să ne apropiem de Biblie cu credință, recunoscându-i originea supranaturală, nu privind-o ca pe o carte scrisă de oameni.

Advenștii de ziua a șaptea și-au exprimat clar poziția cu privire la originea supranaturală a Scripturii în *Punctele fundamentale de credință ale bisericii*, în care se spune: „Sfânta Scriptură, Vechiul și Noul Testament, constituie Cuvântul scris al lui Dumnezeu, transmis prin inspirație divină, prin oamenii sfinți ai lui Dumnezeu, care au vorbit și au scris conduși de Duhul Sfânt. În acest Cuvânt, Dumnezeu i-a *Studiu Biblic, Trim. II, 2020 – Cum să interpretăm Scriptura*

încredințat omului cunoștința necesară în vederea mântuirii. Sfintele Scripturi constituie descoperirea infailibilă a voii Sale. Ele sunt norma caracterului, criteriul de verificare a experienței, descoperirea supremă a doctrinelor și raportul demn de încredere al intervențiilor lui Dumnezeu în istorie (Psalmii 119:105; Proverbele 30:5,6; Isaia 8:20; Ioan 17:17; 1 Tesaloniceni 2:13; 2 Timotei 3:16,17; Evrei 4:12; 2 Petru 1:20,21).”

Ce pierd oamenii din vedere atunci când nu citesc Biblia cu credință? De ce această credință nu este oarbă?

Vineri, 10 aprilie – Un gând de încheiere

Deși este esențială pentru credința noastră, doar Biblia nu ar avea nicio valoare spirituală reală pentru noi dacă inima și mintea noastră nu ar fi influențate de Duhul Sfânt când o citim și o studiem.

„În Cuvântul Său, Dumnezeu le-a încredințat oamenilor cunoștința necesară pentru mântuire. Sfintele Scripturi trebuie să fie primite ca o descoperire autoritară, infailibilă a voinței Sale. Ele sunt măsura caracterului, descoperitorul doctrinelor și dovada experienței... Cu toate acestea, faptul că Dumnezeu a descoperit voia Sa oamenilor prin Cuvântul Său n-a făcut inutilă prezența și călăuzirea continuă a Duhului Sfânt. Din contră, Duhul a fost fâgăduit de Mântuitorul nostru ca să descopere Cuvântul slujitorilor Săi, să lumineze și să aplice învățăturile Lui. Și pentru că Duhul lui Dumnezeu a fost Acela care a inspirat Biblia, este cu neputință ca învățătura Duhului să fie vreodată contrară aceleia a Cuvântului.” - Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 9

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Psalmii 55-61

1. Cine sunt cei despre care spune psalmistul că „nu vor ajunge nici jumătate din zilele lor”?
2. Unde spera psalmistul să-i fie puse și scrise lacrimile sale?
3. Ce constatare psalmistul despre cum este ajutorul omului?
4. La ce fel de adăpost dorea psalmistul să alerge?

Evanghelizare, subcapitolul „Predicile tipărite și literatura”

5. Pentru ce anume este esențială pagina tipărită?